

Л. Н. Толстой

Легенда за Пасхата

Когато въздишките на хората стигнали до дѣда Господа, и плачътъ на страдащите дошелъ до слуха на Всевишния, Той решилъ въ сърдцето си да дари людете съ голѣма радостъ поне веднажъ въ годината. И създалъ отъ лжичитѣ на своята слава свѣтлата Пасха*).

И казалъ Господь:

— Слѣзъ на земята, дѣще моя, и възвести на людете часа на миръ и благость за всички. Занеси на трудещите се почивка, на обременените — успокоение, на заточените — освобождение; възвести на озлобените умиротворение и на тѣзи, които се надѣватъ — сбъдване на надеждите имъ.

Следъ време Всевишниятъ пожелалъ да види, какъ хората пазятъ светия день. И слѣзълъ Той съ Пасхата на земята и тръгналъ изъ улиците на градовете и селата.

Всичко било добре по земята. Нейниятъ ликъ се преобразилъ; навсѣкжде имало доволство и радостъ. И гледа Господь: голѣма, висока кжща и въ нея горятъ нѣколко огъня; около голѣма маса седятъ стопанинътъ и стопанката, около тѣхъ радостните деца, а още по-нататкъ слугите — и всички заедно славятъ Бога и се хранятъ, доволни отъ това, което иматъ.

И казва Господь на Пасхата:

*) *Пасха* — най-голѣмиятъ празникъ на евреите за избавлението имъ отъ египетското робство. За християните — Великденъ, Възкресение Христово.